

STUB
kultura

**LJUDSKE
PRIČE**

Impresum

Izdavač: Kajkaviana – Društvo za prikupljanje, čuvanje i promicanje hrvatske kajkavske baštine, Golubovečka ulica 42, 49240 Donja Stubica, T/F 049 286 463, W <https://kajkaviana.hr/> /

Za izdavača: Ines Krušelj-Vidas / **Urednice:** Senka Susović i Antonija Krstić-Peć / **Lektura i korektura:** Mario Šimudvarac / **Oblikovanje:** Studio za umjetnost i dizajn Nikola Sinković, Oroslavje / **Tisak:** Studio za dizajn i tisak Arkuš, Donja Stubica / **Naklada:** 50 primjeraka / **Godina:** 2022.

NOSITELJ PROJEKTA

KAJKAVIANA

PARTNER

PARTNER

STUB-KLUB

MULTIMEDIJALNI CENTAR

PARTNER

Grad
Donja Stubica

Europska unija
"Zajedno do fondova EU"

EUROPSKI STRUKTURNI
I INVESTICIJSKI FONDOWI

ESF
UČINKOVITI
LJUDSKI
POTENCIJALI

Projekt je sufinancirala Europska unija iz Europskog socijalnog fonda i Ured za udruge Vlade RH

Više informacija o EU fondovima: www.strukturnifondovi.hr

Sadržaj publikacije isključiva je odgovornost Kajkaviane – Društva za prikupljanje, čuvanje i promicanje hrvatske kajkavske baštine

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
Ured za udruge

Nacionalna
zaklada za
razvoj
civilnoga
društva

UVOD

Voditeljica radionice **Senka Susović**

U sklopu Kajkavianina projekta *Stub-kultura* održana je i radionica *Ljudske priče* kojom smo nastojali obogatiti kulturni život sredine u kojoj živimo. Cilj nam je bio pobliže predstaviti ljude koji žive ili djeluju na području Hrvatskoga zagorja, a svojim su radom doprinijeli promociji kajkavskoga jezika, tradicije i kulture. Naravno, naši gosti, njih četrnaest, tek su jedan manji dio zanimljivih ljudi koji žive u stubičkom kraju ili su rođenjem vezani za njega, odnosno za Hrvatsko zagorje. Također, ti su ljudi izvrsni u onome što rade. Unatoč brojnim poteškoćama i ograničenjima koje je cijelom svijetu prouzročila pandemija koronavirusa, uspjeli smo održati predviđenih deset radionica i to u razdoblju od rujna 2020. do ožujka 2022. godine. U novoobnovljenom prostoru Društvenoga centra *Stub-kulture* ugodili smo ljude različitih profesija: glumce, književnike, učitelje, jezikoslovce, dizajnere, ilustratore, muzealce, muzikologe i liječnike. U razgovoru s njima nastojali smo pokazati koliko su ti svestrani ljudi svojim angažmanom u zajednici doprinijeli njezinu napretku. Ustanovili smo i kako je

mnogim gostima zajednička upravo ljubav prema pisanoj riječi, kajkavskom jeziku, očuvanju kajkavske kulture i običaja, rad s djecom i mladima, odnosno općenito s ljudima na koje nesebično nastoje prenijeti svoja iskustva i svoje znanje. S druge pak strane, radionicama smo željeli otkriti i neke, javnosti nepoznate trenutke iz života naših gostiju – njihove male tajne i zadovoljstva. Nadamo se da smo ih tako još više približili zajednici. Radionicom *Ljudske priče* trudili smo se naočigled nedostupne ljude učiniti dostupnijima te omogućiti široj zajednici da s njima otvoreno razgovara i raspravlja o mnogim zanimljivim temama. I sama knjižica dio je radionice *Ljudske priče* te će služiti kao svojevrsni podsjetnik na usvajanje nekih novih znanja i zamisli, međusobno povezivanje i druženje ljudi koji će u budućnosti, možda, zajedno krenuti u neke nove i zanimljive projekte.

LJUDSKE PRIČE, 25. RUJNA 2020. / EMINA JUKIĆ I ZDENKO KOBESČAK

Emina Jukić, koordinatorica projekta *Znanstveni piknik*, te Zdenko Kobeščak, ravnatelj Osnovne škole Stjepana Radića Brestovec Orehovički, bili su gosti prve radionice *Ljudske priče* u kojoj smo govorili o važnosti popularizacije znanosti među djecom i mladima. Povod nam je bio *Znanstveni piknik* koji je svoj novi dom pronašao u stubičkom kraju, u baroknom dvorcu Stubički Golubovec u Donjoj Stubici. Sudionici radionice bili su uglavnom mladi ljudi koji su sa zanimanjem pratili izlaganja naših gostiju. Tako su doznali da učenici Osnovne škole Stjepana Radića iz Brestovca Orehovičkog s ponosom i radošću sudjeluju na *Znanstvenom pikniku*. Naime, u toj se školi već niz godina učenici bave informacijsko-komunikacijskim tehnologijama. One im pomažu u usvajanju algoritamskoga načina razmišljanja koji je nužan da bi se organizirao svakodnevni život, ali je i neophodan u kodiranju i programiranju STEAM robota, mBot robota, micro:bit mikroročunala, VIDI X mikroročunala, 3D printera, CNC lasera i ostalih malih i velikih čuda kojima raspolaže njihova škola. Zanimljivo je bilo čuti i kako se učenici te škole bave i praktičnim radovima u školskom vrtu i povrtnjaku tako što istovremeno koriste dobrodošle informacije školske digitalne meteorološke postaje. Digitalna meteorološka postaja svakodnevno odašilje meteorološke podatke te generira kratkoročne vremenske prognoze koje su izuzetno važne za male poljoprivrednike. Zanimljivo je bilo čuti i kako učenici u 3i učionici povezuju istraživačko učenje, interdisciplinarnost i inovativnost na različitim projektima. Doznali smo i kako su sve njihove aktivnosti zabilježene na školskom ka-

nalu YouTubea i na školskom internetskom radiju. Mlade sudionike radionice posebno je razveselila vijest da će, kada završi obnova i rekonstrukcija dvorca Stubički Golubovec, on postati jedan od najmodernijih zabavno-edukativno-znanstvenih centara (ZEZ) kakav mnoge destinacije u Europi mogu samo poželjeti. Bit će to, kako je rečeno, prva znanstvena destinacija u Hrvatskoj koja će objединiti funkcije muzeja, zabavnoga parka i inovacijskoga centra namijenjenoga popularizaciji znanosti s edukativnim, znanstvenim i zabavnim sadržajima, radionicama i laboratorijima.

LJUDSKE PRIČE, 29. LISTOPADA 2020. / NEVENKA GREGURIĆ I IRENA MIHOLIĆ

Nevenka Gregurić i Irena Miholić iskazuju svoju povezanost sa Zagorjem, svaka na svoj način. Prva to čini u pisanoj riječi, a druga u glazbi. Nevenku Gregurić ugostili smo zato što smo htjeli doznati što ju je ponukalo da postane čuvarica zagorskih običaja i da sve to stavi na papir u čak osam “knjižica” i u devetu “knjižicu” koju čekamo da bude objavljena. Odgovorila nam je na svoj osebujan, zanimljiv i šaljiv način: “Prije prec ljet čula sam kak se nektera ženjska, rodom z Belca, na radiju faljila kak se je negda h Zagorju ovršaval Bajdnjak. Gda sem čula da je rekla da se je jel bakalar, skore me je vudril fršlok jer te je bila čista laž. Od unda sem odlučila se kak se je negda živelje i govorilje deti na papier. Moja želja je da će i jednu šegu i jednu rieč začuvam od zaborava da sem nekaj napravila. Kak denes živime h cajtu gda već babice ne držiju hnučeke h kri-lu, kak je negda moja babica držala mene i kaj česa mi pripoviedala, ja sem babica zapisivačica.” I priča poznate etnomuzikologinje Irene Miholić zainteresirala je sudionike naše druge radionice. Budući da je još kao djevojčica odlazila na probe folkora, mislila je kako bi bilo krasno baviti se njime tijekom života. Ne bi se bavila samo plesanjem i pjevanjem nego i upoznavanjem napje-

va i plesova, njihove simbolike i značenja te istraživanjem prošlosti iz gledišta običnih, malih ljudi, one prošlosti koja se na specifično prepliče sa sadašnjošću i koja odolijeva većini društvenih, političkih i kulturnih promjena. Tek je gotovo desetljeće kasnije doznala da se zapravo želi baviti etnologijom, odnosno kulturnom antropologijom, ili konkretnije, što se tiče glazbe, etnomuzikologijom. Prvo joj je to bio hobi uz posao aktivne glazbenice, a kasnije i posao. Zaposlena je u Institutu za etnologiju i folkloristiku u Zagrebu te je u toj ustanovi započela promatrati i osluškivati svu glazbu na različitim prostorima i u različitim vremenima. Jedna joj je od tema interesa glazbeni život u Hrvatskom zagorju u prošlosti i sadašnjosti. Istraživanje arhivske građe uvijek izvrsno dopunjava terenski rad, druženje s glazbenicima i zaljubljenicima u glazbu, sudjelovanje na festivalima, zabavama, ali i probama i privatnim susretima. “Bogatstvo glazbenoga života, zvuci violina, tambura, puhačkih, pa i elektroničkih glazbala, u svim zamislivim kombinacijama privukli su me u Zagorje, a zelenilo, srdačnost ljudi i “kaj” ponukali su me da se i nastanim u tom kraju, posebno kada je “kaj” postao pomalo sramežljiv u mojem rodnom Zagrebu. Sada redovito spajam privatni i profesionalni život, putujem prek Slemena uživajući u činjenici da je, kad god iz velikoga grada idem doma u Stubicu, to za mene kao da idem na godišnji odmor”, ispričala nam je Irena Miholić.

LJUDSKE PRIČE, 25. STUDENOGA 2020. / NADA MIHALJEVIĆ I HRVOJE KOVAČEVIĆ

U kojoj su mjeri zeleni zagorski bregi inspiracija rođenoj Zagorki, Donjostubičanki Nadi Mihaljević, i Slavoncu Hrvoju Kovačeviću provjerili smo na radionici *Ljudske priče* koja je održana u studenom 2020. godine. Nada Mihaljević cijeli je svoj život provela u Hrvatskom zagorju. Prvih dvadesetak godina živjela je u Donjoj Stubici, a nakon toga u pitomom selu bajkovitog imena Kraljev Vrh. Dosad je objavila osam romana za djecu i mlade. Kako nam je rekla na radionici, voli pisati za djecu jer su ona ispunjena čuđenjem i divljenjem prema pojavama koje većina odraslih doživljava kao svakodnevne i uobičajene. Zadivljuje ju jedinstvena zelena boja netom prolistale šume, tajanstveni puteljci na čarobnoj Medvednici, susreti s daždevnjacima i vjevericama te slušanje i promatranje ptica. Upravo te osjećaje pokušava opisati u svojim romanima i prenijeti ih čitateljima. "Zagorje je moja trajna inspiracija, osobito Medvednica, i zbog toga je u svim mojim romanima radnja smještena u nekom mjestu na njezinim obroncima. Osjećam da jedino tako mogu biti iskrena i autentična pišući o temama do kojih mi je stalo, a to su ljubav prema prirodi, poštivanje svih bića i prihvaćanje različitosti", ispričala nam je Nada Mihaljević. S njezinim se razmišljanjem u potpunosti složio i Hrvoje Kovačević. On je dodao da voli pisati o onome što poznaje pa tako radnju svojih romana često smješta u poznato okruženje. U Stubičkim Toplicama živi od 2001. godine, dakle već dvadeset i jednu godinu živi u Zagorju. Zbog toga su radnje mnogih njegovih djela, koja su od tada napisana, smještene upravo u Hrvatskom zagorju. Štoviše, jedan

njegov roman za djecu i nosi naziv *Tajna Stubičkih Toplica*. Glavni junak njegove posljednje knjige za odrasle živi u Zaboku. Hrvoje Kovačević, kako sam kaže, piše o onome što mu se događa u stvarnom životu i o ljudima koje susreće. U svojim knjigama često navodi imena i lokacije stvarnih hotela, restorana i kafića. Sudionici radionice složili su se da i Nada Mihaljević i Hrvoje Kovačević u svojim knjigama na najbolji način promoviraju Hrvatsko zagorje.

LJUDSKE PRIČE, 29. RUJNA 2021. / BOJANA SCHUBERT I GRGO PETROV

neke od najstarijih hrvatskih knjiga o gospodarstvu, medicini, matematici, veterini, astronomiji, astrologiji i lijepom ponašanju napisane upravo na kajkavskom narječju. Sudionicima radionice posebno su iznenađenje bili epidemiološki savjeti iz 1831. godine koji su vrlo slični aktualnim mjerama kojih smo se i sami morali pridržavati tijekom pandemije koronavirusa. Pažnju su isto privu-

kli nazivi padeža i horoskop. Svojski smo se pomučili, ali smo se i nasmijali, kada smo rješavali matematičke pitalice na kajkavskom. Popularnosti slikovnice među djecom svakako su doprinijele ilustracije Grge Petrova, zaljubljenika u hrvatsku tradicijsku baštinu. Autor je ilustrirane kajkavske abecede *Moj prvi abecedarij*, koja je namijenjena najmlađima, i bajke *Imbra Houstovnjak*. Njegov je projekt prozvan svojevrsnim simbolom drukčijega pristupa hrvatskim dijalektima i njihovu kvalitetnom očuvanju. Na kraju smo radionice sa zadovoljstvom zaključili da naši dragi gosti, iznimno kreativni mladi ljudi, svojim zanimljivim i promišljenim pristupom izvrsno rade na popularizaciji kajkavskoga narječja među mladima.

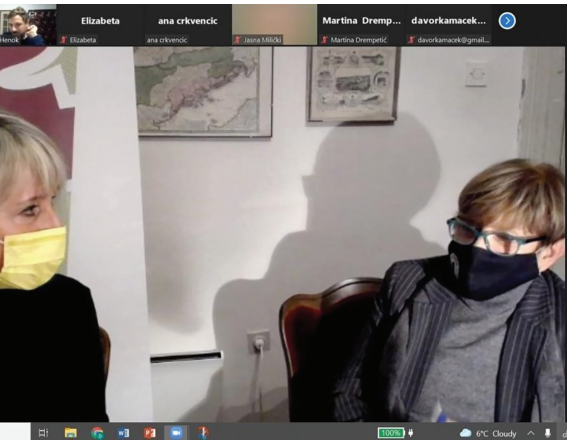
U godini čitanja nastojali smo predstaviti zanimljive knjige, a jedna takva je i edukativna slikovnica *Priča o jednom kaju*. Stoga smo na radionici u rujnu 2021. godine ugostili autoricu navedene slikovnice Bojanu Schubert i ilustratora Grgu Petrova. Od autorice smo doznali kako je bilo nekoliko godina istraživati i proučavati staru kajkavštinu. Na kajkavskom se je narječju pisalo i objavljivalo od 16. do 19. stoljeća. Autorica je zaključila kako bi tu temu, koja je neopravdano zapostavljena u školama i u lingvistici općenito, trebalo približiti učenicima. Odlučila je napisati dopadljivu knjigu iz koje će učitelji Hrvatskoga jezika, koji imaju afinitet, moći lako pronaći mnoštvo spoznaja o kajkavskom književnom jeziku i zatim te spoznaje prenijeti učenicima osnovnih i srednjih škola. Djeci, ali i odraslima, pa tako i sudionicima naše radionice, na prvi se je pogled svidjela ova slikovnica. Slikovnica ima preporuku Ministarstva znanosti i obrazovanja. U njoj se nalaze osnovni podatci o povijesti kajkavskoga jezika te o književnicima i znanstvenicima koji su na njemu stvarali. U slikovnici se mogu pronaći i mnoge zanimljive, no, nažalost, premalo poznate činjenice o jednom od triju narječja hrvatskoga jezika. Sa zanimanjem smo slušali da su

LJUDSKE PRIČE, 21. LISTOPADA 2021. / SONJA BOROVČAK

Iako je već dulje vrijeme u mirovini, Sonja Borovčak ne miruje. Dugogodišnja predsjednica DND-a Zabok i potpredsjednica Saveza DND-ova Hrvatske i dalje se jednako srčano bori za prava djece te za njihovo sretno i bezbrižno djetinjstvo. Sonja Borovčak izvrsno se je snašla i u svijetu politike. Na radionicu *Ljudske priče* pozvali smo je kako bi s nama podijelila i svoje bogato iskustvo kao nekadašnja saborska zastupnica, predsjednica Županijske skupštine Krapinsko-zagorske županije, zamjenica župana te županica Krapinsko-zagorske županije. Dobitnica je brojnih priznanja od kojih i Nagrade za životno djelo Ministarstva rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike te Povelje za životno djelo Krapinsko-zagorske županije. U razgovoru s ovom svestranom ženom doznali smo da njezina misija, posebno kada je u pitanju rad s djecom, još uvijek nije završena. Kaže da je, kada pogleda unazad, ponosna na sve što je do sada ostvarila. U fokusu njezina djelovanja uvijek su bili mladi, djeca, obrazovanje, zdravlje i briga za starije osobe. Kao svoje životno djelo izdvaja "zagorsku bolnicu" koja je prva bolnica u Hrvatskoj građena od temelja do krova. "Lijepo je kada se okreneš iza sebe i vidiš da si ostavio dobra djela", istaknula je naša gošća. Sudionike radionice posebno je zanimalo kako bivša županica provodi vrijeme u mirovini. Sudionici su tako doznali da se bavi uzgojem povrća i voća u svojem vrtu, odnosno u naknadno kupljenom plasteniku u kojem odlično uspijevaju ekološki uzgojeni krastavci, paprika, rajčica, špinat, mrkvice i jagode. Posebno veselje i životnu energiju pružaju joj njezini unuci i općenito djeca čiji bolji-

tak i dandanas zaokuplja njezinu pažnju. I ovom je prilikom naglasila kako je DND Zabok uvijek spreman pomoći svima kojima je cilj dobrobit djece. Za kraj radionice poručila je kako bi svijet bio puno bolji kada bi odrasli više slušali djecu.

LJUDSKE PRIČE, 29. STUDENOGA 2021. / VLASTA HORVATIĆ- GMAZ

predsjednica Prosudbenog povjerenstva Nagrade Gjaljski za srednjoškolke i kao članica županijskoga povjerenstva smotre LiDraNo. Odlaskom u mirovinu aktivnost Vlaste Horvatić-Gmaz na poslovima prikupljanja, čuvanja i promicanja kajkavske kulturne baštine, ali i na brojnim drugim kulturnim projektima, nije prestala. Njezine brojne zasluge na kulturnom planu prepoznala je i Krapinsko-zagorska županija koja ju je neposredno prije izlaska ove brošure povodom Dana Krapinsko-zagorske županije u travnju 2022. godine odlikovala Plaketom Krapinsko-zagorske županije za doprinos ugledu i promociji županije u zemlji i svijetu.

Predstavljanjem dva dvobroja časopisa za kulturu *Hrvatsko zagorje*, koji su posvećeni temama *Kajkavskom u školi* i *Dječjem stvaralaštvu na kajkavskom*, na radionici *Ljudske priče*, koja je održana u studenom 2021. godine, nastojali smo predstaviti rad dugogodišnje urednice toga časopisa Vlaste Horvatić-Gmaz. Svojim je radom kao muzejska pedagoginja u Muzeju seljačkih buna u Gornjoj Stubici te kao tajnica, voditeljica zbirki i organizatorica kulturnih događanja u udruzi Kajkaviana ostavila neizbrisiv trag na kulturnoj karti Hrvatskoga zagorja. Osim o Kajkaviani i njezinu preseljenju u adekvatniji prostor na radionici smo razgovarali i o brojnim projektima u kojima je sudjelovala. Među ostalim valja spomenuti i stvaranje časopisa *Hrvatsko zagorje*, jednoga od rijetkih časopisa za kulturu u Republici Hrvatskoj koji u kontinuitetu izlazi već dvadeset i sedam godina. Bila je glavna urednica toga časopisa od 2006. do 2021. godine. Razgovarajući o zanimljivim temama obrađenima u dva dvobroja za 2021. godinu, dotakli smo se i aktivnosti naše gošće u radu brojnih povjerenstava. Naime, Vlasta Horvatić-Gmaz s problematikom kajkavskoga narječja u školama i dječjim stvaralaštvom na kajkavskom narječju susretala se je i kao dugogodišnja

LJUDSKE PRIČE, 22. PROSINCA 2021. / GORANKA HORJAN

Goranka Horjan istaknuta je hrvatska muzealka s respektabilnom međunarodnom karijerom, žena koja je na kulturnom planu mnogo učinila za Hrvatsko zagorje, ali i za cijelu Hrvatsku. Njezino gostovanje na radionici *Ljudske priče* bila je prilika da više doznamo o značajnim projektima na kojima je radila ili na kojima još uvijek radi poput obnove Etnografskoga muzeja u Zagrebu čija je trenutna ravnateljica, izgradnje i opremanja Muzeja krapinskih neandertalaca, izrade muzeološkog koncepta Dvora Veliki Tabor i mnogim drugim. Doznali smo i s kakvim su se problemima suočavali muzeji u zemlji i svijetu tijekom pandemije koronavirusa. Osim o profesionalnim dostignućima doznali smo i neke zanimljive detalje iz njezina privatnoga života. Kada je bila djevojčica, jedna od prvih većih ambicija bila joj je postati čuvarica u zoološkom vrtu. I kasnije u životu tijekom svojih brojnih putovanja svijetom nastojala je biti u doticaju sa životinjama. Tako je u Africi posjetila safari-park, jahala je na slonovima i devama te je plivala s dobroćudnim morskim psima. Svjež zagorski zrak ne bi mijenjala ni za jedan drugi na svijetu. Ipak, privlače je Meksiko i Kuba, ali i mediteranske zemlje, od Turske do Portugala. Velika je ljubiteljica mora, sunca i kupanja te ne bi mogla živjeti u zemlji koja nema more. Ne voli gužve i duga stajanja u kolonama pa zato često za odlazak na posao u Zagreb koristi Sljemensku cestu. Iako je tijekom odrastanja željela biti i novinarka, a kao profesorici engleskog jezika i književnosti nije joj strano podučavanje djece i odraslih, danas ipak uživa u poslu koji radi. Jedan od njezinih savjeta polaznicima radionice bio je da razvi-

jaju kod djece naviku posjećivanja muzeja od njihove najranije dobi. "Muzeji na neki način sažimaju kulturu i znanje određene regije, zemlje ili svijeta. Istraživanja su pokazala da su djeca, koja odlaze na izložbe i posjećuju muzeje, kasnije u životu sretniji ljudi, u većem postotku završavaju fakultete i dobivaju bolje poslove. Takvi ljudi profitiraju bez obzira na to kojom se djelatnošću u životu bave", poručila je Goranka Horjan.

LJUDSKE PRIČE, 27. SIJEČNJA 2022. / RAJKO FUREŠ

Doktor Rajko Fureš dugogodišnji je voditelj Odjela za ginekologiju i porodništvo Opće bolnice Zabok i bolnice hrvatskih veterana. Mnogim je zagorskim bebama pomogao da dođu na svijet. No, to je samo jedan od razloga zbog kojeg smo ga pozvali na radionicu. Naime, osim što je izvrstan liječnik, dr. Rajko Fureš veliki je borac za promicanje kajkavskoga jezika i kulture: piše pjesme, kolumne, slika, pjeva... Prijatelji za njega često znaju reći da je hiperaktivac koji je svu svoju energiju usmjerio u pozitivnom smjeru. Na radionici smo imali priliku više doznati o zabočkom rodilištu koje je u prošloj godini po broju rođenih beba svrstano među prvih deset u Hrvatskoj. Dr. Fureš rado je odgovarao i na naša pitanja vezana uz svoj angažman na Sveučilištu Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, odnosno o preddiplomskom sveučilišnom studiju sestrinstva u Pregradi, zahvaljujući kojem su mnoge bolnice, među ostalim i bolnice na području Hrvatskoga zagorja, dobile kvalitetan i stručan kadar koji je svojevrсна stepenica k budućem diplomskom studiju sestrinstva. Govorio je i o svojem zalaganju u udruzi Muži zagorskog srca, čiji je stoloravnatelj, za uvođenjem kajkavskoga književnog jezika u izbornu nastavu osnovnih i srednjih škola. Upozorio

je na to da je kajkavski, kao i mnogi drugi mali jezici, pred izumiranjem te da je jedan od ciljeva Udruge da se hrvatski standardni jezik, umjesto posuđenica, obogati uvođenjem kajkavskih i čakavskih riječi kako bi se time sačuvalo hrvatsko kulturno i jezično bogatstvo. Od dr. Fureša doznali smo više i o suradnji udruge Muži zagorskog srca i udruge Kajkaviana te o njihovom nastojanju da se u budućnosti utemelji Institut za kajkavski jezik, književnost i kulturu.

LJUDSKE PRIČE, 22. VELJAČE 2022. / ADAM KONČIĆ

Glumca, producenta, pjevača, organizatora i sudionika raznih kulturnih događanja Adama Končića na radionicu *Ljudske priče* pozvali smo iz više razloga. Jedan od razloga bio je i taj što u svakoj prilici promovira Hrvatsko zagorje i kajkavsku riječ. Zahvaljujući Adamu Končiću, Zagorci svake godine "u svom dvorišću" imaju mogućnost gledati atraktivne kazališne naslove i zatim se nakon predstave družiti s glumcima. Prvi Glumački festival u Krapini (GFUK) otvoren je 2008. godine, a dvije godine kasnije realiziran je i GFUK po Zagorju. Na to nas je podsjetio Adam Končić. Izgleda da se priča širi. Naime, publika je izuzetno dobro prihvatila ljetno izdanje festivala na otvorenom u pandemijskoj 2021. godini, stoga je u planu u sljedećem razdoblju uz redovni proljetni GFUK održati i posebno ljetno miniizdanje festivala na otvorenom. Iz prve ruke doznali smo da Akademiju dramske umjetnosti nije jednostavno upisati, iako je danas zbog sve većeg broja glumačkih akademija i zbog sve veće konkurencije došlo do svojevrzne zagušenosti glumačkoga prostora. Glumcima je, a pogotovo mladim glumcima, u takvoj situaciji iznimno teško pronaći stalan angažman u hrvatskim kazalištima. Jedan od problema, doznali smo od našega gosta, jest i taj što se glumcima iznimno teško probiti u filmski svijet. I sam Adam Končić želio bi igrati na velikom platnu ili na malim ekranima u nekoj ozbiljnijoj dramskoj seriji, no režiseri ne primjećuju da postoje kvalitetni glumci izvan uskog kruga koji učestalo angažiraju. Tema razgovora bio je i njegov angažman na Malom uličnom festivalu u Stubičkim Toplicama gdje utjelovljuje gospo

Stubaka, zaštitno lice Festivala. Razgovaralo se je i o tvrtki Adam scena u sklopu koje Adam Končić producira razne predstave u kojima igra sam ili s kolegama glumcima. Dotakli smo se i njegova privatnoga života te smo saznali da se, osim na poslu koji neizmerno voli, najbolje osjeća u krugu svojih najmilijih.

LJUDSKE PRIČE, 16. OŽUJKA 2022. / JOSIPA KOCMAN GROŠINIĆ

ne aktivnosti učenici, između ostaloga, prevode bajke s hrvatskoga standarda na kajkavsko narječje, stoga su tako Crvenkapicu preveli kao Črljenkapicu. Na ovoj radionici, kojom smo ujedno obilježili Mjesec hrvatskog jezika, predsjednica udruge Kajkaviana Ines Krušelj-Vidas uručila je učiteljici Josipi Kocman Grošinić Priznanje za uspješnu zauzetost na očuvanju i njegovanju kajkavske riječi u radu s učenicima.

Mlada učiteljica razredne nastave u Osnovnoj školi Vladimir Nazor Budinščina Josipa Kocman Grošinić predstavila nam je na radionici svoju digitalnu slikovnicu *Štefekovi jadi od A do Ž*. U njoj je mlada autorica pomoću kajkavske abecede ispričala priču u stihovima o sedmogodišnjem dječaku Štefeku. Saznali smo da su učenici iznimno dobro prihvatili slikovnicu te da je sve preraslo u zanimljiv projekt pod nazivom *KAJkaonica*. U sklopu toga projekta izrađena je i lutka Štefeka koju su djeca oduševljeno prihvatila s oduševljenjem, a u razgovoru s lutkom nastavljaju njegovati svoj kajkavski govor i usvajati nova znanja. Naša nam je gošća otkrila da voli istraživati kajkavsko narječje. Tako je još kao mala rado pisala pjesme na kajkavskom, a na drugoj godini fakulteta upisala je kolegij Terenska istraživanja kajkavskih mjesnih govora. Već je tada shvatila da će u tom području biti tema njezina diplomskog rada te je u konačnici nastao *Mali rječnik govora Budinščine*. Kada je počela raditi u školi, primijetila je da je kajkavsko narječje, kao uostalom i druga hrvatska narječja, slabo zastupljeno u nastavnom programu. S obzirom na to rado se je uključila u rad školske izvannastavne aktivnosti *Mali kajkavci*. U sklopu navedene izvannastav-

